

frugtbarest mulige Udbytte af denne Samling. Men paa den anden Side tror jeg, at den ærede Minister vil indrømme, at saaledes som det er gaaet, har den ærede Ministers politiske Forudberegning ikke været aldeles „tilforladelig“, om det maa være mig tilladt at bruge et moderne Udtryk fra Landstingets Møde i Gaar. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som interesserer os Alle meget, men allermeest dem, som mest trænge til Reform, og det er de Mange i Samfundet, som have for Lidt, og som stadig raabe paa Brød, men faae Stene i Stedet. Jeg har tænkt over, hvorledes det skulde være muligt at skaffe Plads til Forhandling, det vil sige Tid og Ro dertil. Jeg tillod mig under Finanslovens første Behandling i Oktober 1888 at gjøre en Henstilling, som jeg ganske vist ikke lagde megen Vægt paa, men som maaste engang ved Leilighed kunde tages under nærmere Overveelse, og det var, om man ikke kunde forandre Finansloven saaledes, at den i Stedet for at være fra 1ste April til 31te Marts, varede f. Ex. fra 1ste Juli til 30te Juni. Men saa meget forekommer mig i alt Falb klart, at Noget af det, der bringer mest Forstyrrelse ind i Folkethingets Arbejde, er dette tvæeggede Sværd: Oppløsning, som stadig hænger over Thingets Hoved. Næppe er Thinget kommet sammen efter en Oppløsning, før man hører Rygter om ny Oppløsning, og jeg tillader mig at spørge, om det egentlig er et Middel, man fra nogen Side bør sætte videre Pris paa. Det er at marchere paa Stedet, det er som Perpendiklen, der svinger snart lidt til den ene Side, snart til den anden. Jeg tror, at dersom en dansk Historiekræver engang vil sætte en Overskrift over det Kapitel af den danske Historie, som begynder med Terminsdagen 1875 og ender med, jeg veed ikke hvilken Terminsdag i Fremtiden — men har det været en halv Menneftaalder, kan det maaste være en hel — kan det være den samme, som en politisk Forfatter har bragt til en Bog: „Opløste Forhold“, „Oppløsningen fortsættes.“ Det er Oppløsningen, der har været det mest Beteegnende for den nuværende Regjering. Men skulde det ikke være muligt at gjøre et alvorligere Forsøg paa en saadan Ændring af Grundloven, der ogsaa er bleven ændret under den nuværende Re-

gjering, at vi engang igjen kunne komme i en regelmæssig Tilstand. Jeg skal ikke omtale det Forsøg, som blev gjort fra en enkelt Side, 3 Medlemmer her i Salen, i Slutningen af förrige Aar, men jeg skal kun slaa fast, at ved den Leilighed tror jeg, man kunde sige, at det er anerkjendt, at Grundloven bør ændres. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, om man begyndte Ændringen paa § 53 og der indførte omtrent det Samme, som man har i den svenske Rigsdag, nemlig at naar et Forslag — det gjælder særlig Bevillingsforslag — ikke er vedtaget enslydende i begge Kamre, finder der en Afstemning Sted i hvert af dem med luffede Sedler vel at mærke, og en af dem udbrages i det ene Kammer for det ene Tilfælde, at Stemmerne skulde staa lige. Hvis Stemmerne ikke staa lige, tilintetgjøres den luffede Seddel, i modsat Tilfælde bliver den aabnet og afgjør Sagen. Der er ikke saa lidt Forskjel paa dette Forslag og det, som engang tidligere af det ærede Medlem for Nørrebro blev forelagt her. Jeg skal henstille, om man ikke skulde prøve paa med alvorlig Villie og Smødetommen fra begge Sider at faae Noget gjenemført i den Retning. Men, vil man sige, saa skal der ogsaa en Oppløsning til. Ja selv om vi ikke skulde bruge den korte Tid, som formodentlig er tilbage af Samlingen, til Andet, tror jeg, det vilde være et nyttigt Arbejde at enes om en saadan Ændring, selv om hele Rigsdagen derefter skulde opløses. Men jeg kommer tilbage til, hvad jeg før berørte med Hensyn til Oppløsning, nemlig om det ikke var ønskeligt at komme helt bort fra Oppløsningen og i Grundlovens § 95 at indsætte en saadan Bestemmelse, at Folket kunde give sin Mening tilkjennde, om det var for eller imod Grundlovsændringer eller andre vigtige Beslutninger, som kunde taale Opsættelse, altsaa gaa frem paa lignende Maade som i Schweiz, hvor man igjennem Folketælling — thi det er jo Meningen med Oppløsningen — søger at faae at vide, hvad Folket mener i det givne Dieblif. Med Hensyn her til have vi en Bestemmelse i vor nuværende Valglov, som utvivlsomt kunde bruges; den findes i § 39, 2det Stykke, som bestemmer, hvorledes man bærer sig ad, naar kun een Folkethingskandidat har stillet sig, og der forlanges skriftlig Afstemning. I det Til-